

мендере, презъ Касжмово и най-послѣ презъ Чеирлие. Изъ послѣднiето село земахме малко брашно. Презъ деньтъ просѣдѣхме въ с. Чйогменъ-ташъ, а вечеръта преминахме по-край Сливенъ. Излѣзохъ на сливенската планина, която са нарича Българска или Дивѣшка-осойна, или Тжки-ржтъ. Извѣстихъ моите сливенски приятели дѣ са намирамъ и помолихъ ги да дойдатъ да са видиме. Дойдоха нѣколко души и донесоха ми ракия, хлѣбъ и прѣсна с к а б р и ц а (скумрии). Азъ знаехъ, че при Черните-камане има една дупка и намислихъ да са скрия въ нея. Тамъ просѣдѣхме около 20 деня; а послѣ отидохме на Рамадана, дѣто бѣхъ презимувалъ и преминалата година. Испроводихъ двѣ момчета да идатъ при Паскала въ Глушникъ и да го повикатъ да дойде при мене. Когато Паскалъ са срѣшна съ мене, то първата му дума бѣше тая: „Охъ, Панайоте, Панайоте! Отъ коле не сжмъ та видѣлъ тжй посжрналъ и тжй замисленъ! Да ли та е зимата попарила или та е пжтуванпето уморило? . . . Ами дѣ ти е байряктаринтъ? Дѣ ти сж момчетата? Да не сте са ударили нѣкаде съ турците?“ Азъ му казахъ, че зимата и българските изроди сж най-главните причини, които сж ма довѣле до това жалостно положение. — „Нашите чорбаджие сж по-лошави и отъ турците, и отъ фанариотите, казахъ азъ. — Знаешъ ли ти, че нѣколко души чорбаджие (изъ Елена) на-смалко щѣха да ни продадатъ за 30 сребренника? А наричатъ са още българе и християне! Да предадатъ човѣка, да убиятъ ближниятъ си и да напакостатъ на своите братия християне е за тѣхъ сжвсѣмъ обикно-